

2003. Det berører overhovedet ikke de bevillinger, der er låst af aftaler og forlig i satspuljekredsen, som rækker ud over 2004 og frem. Det berører alene de midler, der er helt urørte, og som kræver en helt frisk politisk stillingtagen til, hvordan man ønsker at anvende dem, hvor formålet er det brede, at det kan være til sundhed, til de svage grupper, og det kan være på arbejdsmarkedet. Det er det, der ligger i det,

Der er ikke nogen udløbsdato, og derfor har vi altså valgt den ordning, hvor det overhovedet ikke griber ind i eksisterende forlig, men griber ind i et lovgrundlag, som på visse områder er forældet, og som giver en mulighed for, at de partier, der er enige i lovgrundlaget, når det gælder udmøntningsmekanismen, altså selve motoren, grundideen, kan få lov at være med.

Det synes jeg i virkeligheden er et meget fair princip. Og så er jeg ikke i tvivl om, at vi under arbejdet i udvalgene og i den politiske del finder de løsninger, der gør, at der også er et sådant grundlag i loven, at den ikke tilgodeser dem, der alene vil sabotere ordningen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

De tre næste korte bemærkninger: Fru Pernille Rosenkrantz-Theil, hr. Ole Sohn og hr. Ole Stavad.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det er fuldstændig korrekt, hvad finansministeren siger. Det er et usædvanligt skridt at tage at melde sig til et forlig, hvor man udelukkende har det formål at sabotere, men det er jo finansministeren selv, der har valgt proceduren. Man må sige, at det er en ganske usædvanlig procedure, og det er også derfor, at Enhedslisten tager dette meget usædvanlige skridt.

Det er jo sjældent, at vi får en indbydelse til at give de fattigste pensionister og kontanthjælpsmodtagere penge, og det vil vi selvfølgelig ikke lade gå vores næse forbi. Man må også sige, at det er meget usædvanligt, at finansministeren fremsætter et forslag, hvori man for at komme med i forligskredsen blot skal stemme for forslaget. Det er en meget usædvanlig procedure i det her parlament.

Kl. 18.45

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning til finansministeren.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er igen lidt til det her spørgsmål om, hvorvidt man er med på første eller anden klasse. Vi har sådan set forsøgt i nogle timer at finde ud af, hvad det er, partierne gør, når de går ind. Enhedslisten har meget klart sagt, hvad de gør, og hvad der er deres intention.

Vi ved ikke, hvad Dansk Folkeparti vil. Vi har forsøgt at få det at vide, men vi ved det ikke. Vi havde i hvert fald håbet, at regeringen havde afklaret det med sit parlamentariske grundlag inden. Vi har faktisk forsøgt at spørge Dansk Folkepartis ordfører: Med hvilke intentioner går man ind?

Vi kan se i finanslovaftalen, at de ikke anerkender grundlaget, men bare konstaterer, at det er der et flertal for, og det er også o.k. for mit vedkommende. Det er ikke det, det er det afgørende. Men det er dog en indikation af, at de ikke støtter selve ideen.

Det næste er, at vi så spørger dem om nogle konkrete bud på, hvor det så er, man kan forvente, at Dansk Folkeparti vil agere. Det kan vi ikke få noget svar på.

Det er jo en af forklaringerne på, at det måske havde været mere sundt, hvis man havde fulgt de normale parlamentariske principper om at opsigte et forlig før valget. Venstre og De Konservative måtte jo have vidst forud for valget, eller i hvert fald havde de drømt om, at de kunne få flertallet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Stavad for en kort bemærkning, og jeg har også noteret fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Finansministeren har fuldstændig ret i, at det her er et aftaleforlig, der har strakt sig over en årrække. Det går tilbage til 1990, som finansministeren siger.

Så går jeg også ud fra, at finansministeren er parat til at bekræfte, at netop på dén baggrund, også fordi der var diskussion om det, indkaldte hr. Mogens Lykkesoft som daværende finansminister i den tidligere regering alle forligspartierne og spurgte, om der var ønske om, at det her forlig skulle ophøre med udgangen af valgperioden, altså det valg, vi havde i november 2001. Der var en entydig tilbagemelding fra samtlige forligspartier om, at man ønskede, at det også skulle fortsætte efter valget. Statsministeren be-